

teční stížnosti vyhověti a rozsudek v napadeném sprostředkujícím výroku zrušiti. Ve věci samé nemůže Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodnouti, poněvadž nejsou v rozsudku a jeho důvodech zjištěny skutkové předpoklady, za nichž by mohl býti v jednání obžalovaného Jaroslava K-y shledán přestupek podle § 312 tr. zák. Vzhledem k tomu a ano již jde jen o přestupek, bylo věc přikázati příslušnému okresnímu soudu v Sedlčanech, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl (§ 288 odst. druhý čís. 3 tr. ř.).

Čís. 3395.

K subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 153 tr. zák. není zapotřebí, by pachatel měl úmysl způsobiti poranění, spojené s viditelnými známkami a následky ve smyslu § 411 tr. zák., stačí úmysl ublížit na těle.

(Rozh. ze dne 20. února 1929, Zm I 660/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 28. srpna 1928, jímž byl obžalovaný, byv obžalován pro zločin těžkého poškození na těle podle § 153 tr. zák., uznán vinným jen přestupkem podle §§ 8, 411 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Podle rozsudkového zjištění účastnil se obžalovaný rvačky, vzniklé dne 20. června 1928 mezi jeho rodiči Antonínem a Boženou Z-ovými, tím, že svého vlastního otce Antonína Z-u udeřil vědrem do zad. Rozsudek dospívá k závěru, že obžalovaný chtěl svého otce poškoditi na těle, při čemž není prý ovšem dokázáno, že mu šlo o to, by mu způsobil viditelné známky a následky, které ostatně podle dalšího rozsudkového zjištění z jeho činu ani nenastaly. Nepřichází proto podle rozsudkových důvodů v úvahu pokus zločinu ve smyslu § 153 tr. zák., nýbrž je odůvodněn výrok o vině obžalovaného ve směru nedokonaného přestupku podle §§ 8, 411 tr. zák., jímž byl obžalovaný napadeným rozsudkem uznán vinným. Zmateční stížnost je věcně v právu, pokud celkovým smyslem a vlastním jádrem svých vývodů, jimiž formálně provádí námitku číselně jí uplatňovaných důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., jimiž však doličuje vlastně důvod zmatku podle čís. 10 téhož §, namítá, že rozsudkem zjištěný čin obžalovaného byl nesprávným použitím zákona (jeho mylným výkladem) podřaděn trestnímu ustanovení, které se naň nevztahuje. Z rozsudkových úvah je patřno, že soud neshledal v činu obžalovaného, jak jej zjišťuje rozsudek, skutkovou podstatu zločinu nedokonaného těžkého poškození na těle podle §§ 8, 153 tr. zák. jen proto, že nebylo dokázáno, že obžalovanému šlo o to, by svému otci způsobil viditelné známky a následky, jimiž jsou

míněny zcela nepochybně viditelné známky a následky ve smyslu § 411 tr. zák. Zmateční stížnost namítá však správně, že k subjektivní skutkové podstatě zločinu podle § 153 tr. zák. není zapotřebí, by pachatel měl úmysl způsobiti poranění, spojené s viditelnými známkami a následky ve smyslu § 411 tr. zák., stačí naopak již pouhý úmysl ublížiti na těle. Zjišťuje-li tudíž rozsudek, že obžalovaný, udeřiv otce vědrem do zad, chtěl (měl v úmyslu) poškoditi ho na těle, bylo jeho čin správně podřaditi skutkové podstatě zločinu podle § 153 tr. zák., ač ovšem vzhledem k tomu, že podle výroku rozsudkového čin (tělesné poškození) nebyl jen náhodou dokonán, jen skutkové podstatě nedokonaného zločinu ve smyslu §§ 8, 153 tr. zák. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a zrušiti napadený rozsudek jako zmatečný podle § 281 čis. 10 tr. ř. Ve věci samé nebylo však zrušovacímu soudu možno rozhodnouti, ježto rozsudek neobsahuje ve příčině zákonné náležitosti uvedené ve výroku rozsudkovém, že čin nebyl dokonán jen náhodou, žádného zjištění. Právě v tomto směru bude potřebí pečlivého uvažování, an obžalovaný ovšem udeřil svého otce vědrem do zad, avšak úder ten neměl v zápětí ani nejmenší poškození na těle. V čem pozůstávala ona »náhoda«, která zabránila skutečnému vzniku poškození, nelze v rozsudku seznati, a bylo by též zkoumati, zda okolnost, že nevzniklo poškození, neměla snad příčinu v tom, že šlo o úder tak nepatrný, že jím vůbec nemohlo býti přivoděno poškození na těle, takže pak ovšem nenastalo poškození nikoli »náhodou«, nýbrž z vlastní vůle obžalovaného, nenesoucí se k účinku v rozsudku předpokládanému. Posléze bude nalézacímu soudu, jenž vyloučil u obžalovaného jak nutnou sebeobranu, tak i vykročení z mezí takové obrany, také uvažovati, zda obžalovaný neměl snad spravedlivou příčinu brániti před otcem svou matku (§ 2 písm. g) tr. zák.), by odvrátil od sebe neb od jiných« Bylo proto podle § 288 čis. 3 tr. ř. dále uznati, jak se stalo.

Čís. 3396.

Pojem »rodiny« podle § 55 tr. zák. doznal novějším zákonodárstvím rozšíření a náleží k ní i družka života, po případě i nevěsta.

(Rozh. ze dne 20. února 1929, Zm I 761/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací v neveřejném zasedání zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 17. října 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 99 tr. zák. a odsouzen za to podle § 100 tr. zák. a § 6 zák. čis. 257/25 sb. z. a n. do těžkého žaláře na 1 měsíc zostřeňného a doplněného 1 postem bezpodmínečně, a zamítl odvolání státního zástupce z výše trestu, toto z těchto